

ens eller andres opfattelse har handlet i strid med lovgivningen. Såfremt det er tilfældet, kan henvendelse herom rettes til tilsynsrådet i det amt, hvori den pågældende kommune er beliggende.

Da spildevandslovgivningen hører under Miljø- og Energiministeriets område, kan jeg i det hele henholde mig til Miljøstyrelsens ovennævnte oplysninger. Eventuelle supplerende spørgsmål om indholdet af spildevandslovgivningen kan endvidere rettes til miljø- og energiministeren.

Spm. nr. S 517

Til by- og boligministeren (17/11 99) af:

Tove Fergo (V):

»Vil ministeren redegøre for, hvorfor ejere af udlejningsejendomme i forbindelse med lejeopkrævning kan opkræve beboerforeningsbidrag, der ikke går til »arbejde i ejendommen«, men til et kollektivt medlemskab af LLO (Lejernes Landsorganisation)?«

Svar (24/ 11 99)

By- og boligministeren (Jytte Andersen):

Efter § 4, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 709 af 9. september 1997 om beboerrepræsentation, kan der på et beboermøde træffes beslutning om, at der opkræves indtil 240 kr. årligt pr. beboelseslejlighed til dækning af udgifterne ved beboerrepræsentanternes arbejde i ejendommen.

Efter bekendtgørelsens § 6 kan beboerrepræsentanterne beslutte at søge bistand i en lejerforening. Efter min opfattelse er der ikke heri hjemmel til at foretage kollektiv indmeldelse af beboerne i f.eks. LLO.

Jeg er ikke bekendt med de konkrete forhold, som ligger bag det rejste spørgsmål, men hvis der er tale om, at beboerrepræsentanterne indgår en aftale med f.eks. LLO om ydelse af sekretariatsbistand til beboerrepræsentationen, finder jeg ikke, at der er tale om kollektivt medlemskab.

Spm. nr. S 518

Til forskningsministeren (17/11 99) af:

Tove Fergo (V):

»Vil ministeren tage initiativ til at ændre komitéloven på en sådan måde, at en godkendelse af et forsøg kun gælder i et halvt år, og således, at hvis forsøget ikke er gået i gang inden, skal der ansøges på ny?«

Svar (29/ 11 99)

Forskningsministeren (Birte Weiss):

I anmeldelsesformularen, som skal indsendes til de videnskabsetiske komiteer, inden biomedicinske forskningsprojekter kan godkendes, skal blandt andet den forventede tidsramme for forsøgets igangsættelse og afslutning anføres.

Komiteerne vurderer derfor allerede nu i deres konkrete bedømmelser, hvor lang tid der må gå, inden forsøget igangsættes.

Loven om de videnskabsetiske komiteer giver generelt komiteerne mulighed for at få uddybet detaljer i de indkomne projektbeskrivelser og for at fremsætte yderligere krav om oplysninger. Komiteerne anvender ofte denne ret til at stille krav til projekterne om igangsættelse af forsøget indenfor en given tidsfrist.

Da der ofte er meget store og velbegrundede forskelle på, hvor lang tid udførelsen af biomedicinske forsøg tager, vil det ikke være hensigtsmæssigt at indskrive en fast 6 måneders grænse i komitéloven.

Jeg mener sammenfattende, at den gældende lov er fleksibel og dermed fornuftig på dette punkt. Den giver rum for, at komiteerne fra sag til sag foretager en konkret afvejning af, hvilke tidsfrister som kan accepteres. Hvis en videnskabsetisk komité i et konkret tilfælde skulle bedømme, at godkendelsen bør betinges af en fornyet ansøgning efter - for eksempel - et halvt år, vil komitéloven allerede give mulighed herfor.

Jeg agter således ikke at tage initiativ til lovændringer på området.
